

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrar-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

МИШЉЕЊЕ

Датум усвајања: 17. децембар 2010. године

Предмет бр. 07/07

Слободан МИЛЕТИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 17. децембра 2010. године
уз присуство следећих чланова:

г. Пола ЛЕМЕНСА, председавајућег
гђе Кристин ЧИНКИН

г. Раџеша ТАЛВАРА, извршног службеника

Након што је забележила повлачење г. Марека НОВИЦКОГ са заседања на предмету у складу са Правилем 12 Пословника,

Узевши у обзир изнад поменути жалбу, уложену сагласно са Одељком 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права, по допуни,

Након већања, доноси следеће одлуке и препоруке:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 15. септембра 2007. године и уписана 18. октобра 2007. године. На почетку поступка пред Саветодавном комисијом за људска права (Комисија), жалбу је заступао Праксис, невладина организација са седиштем у

Београду, Србија. Жалилац је касније одлучио да сам себе представља пред Комисијом, али и даље уз помоћ Праксиса.

2. Комисија је проследила предмет Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) 7. фебруара 2008. године дајући му прилику да достави примедбе у име УНМИКА-а о прихватљивости и меритуму жалбе у складу са Правилном 30 Пословника Комисије. СПГС није искористио ову прилику.
3. 7. маја 2008. године Комисија је објавила да је жалба прихватљива.
4. 13. маја 2008. године, Комисија је проследила предмет СПГС-у у складу са Одељком 11.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права, за добијање одговора УНМИК-а о основаности предмета.
5. 16. септембра 2008. године СПГС је позвао Комисију да затражи информације директно од Косовске агенције за имовину (КАИ).
6. 17. новембра 2008. године, као одговор на захтев Комисије, КАИ је доставила потпуни спис предмета о предмету жалиоца.
7. У писму датираним на 3. фебруар 2009. године, Комисија је писала СПГС-у достављајући примерке списка предмета и тражећи примедбе о основаности жалбе. У одговору са датумом од 17. марта 2009. године, СПГС је доставио примедбе о основаности жалбе.
8. Комисија је позвала жалиоца да достави додатне одговоре у светлу СПГС-ових примедби 23. априла 2009. године. Жалилац је доставио свој одговор 18. маја 2009. године.
9. Писмом датираним од 26. августа 2009. године, Комисија је тражила додатне информације од КАИ. КАИ је доставила свој одговор 28. августа 2009. године.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

10. Жалилац са сталним пребивалиштем на Косову тренутно живи као расељено лице у Србији. Он тврди да је склопио уговор о закупу за стан у Урошевцу 10. фебруара 1999. године а стан купио 22. фебруара 1999. године. Косово је напустио у јуну 1999. године.
11. Након доласка УНМИК-а на Косово, основане су Дирекција за стамбена и имовинска питања (ДСИП) и Комисија за стамбене и имовинске захтеве (КСИЗ) од стране УНМИК-а Уредбом бр. 1999/23 од 15. новембра 1999. године о оснивању Дирекције за стамбена и имовинска питања и Комисије за стамбене и имовинске захтеве. Мандат ДСИП-а служио је да регулише стамбена и имовинска права на Косову и да разреши спорове који се тичу стамбеног

власништва, све до тренутка када је СПГС утврдио да су локални судови способни да спроводе те функције. Сврха је била да се омогући обухватно управљање правима о власништву на Косову у циљу постизања ефикасног и ефективног решавања захтева који се тичу стамбене имовине. Уредба УНМИК-а бр. 1999/23 установила је КСИЗ као независни орган ДСИП-а, који је одговоран за решавање нетрговинских спорова који се тичу стамбене имовине, а долазе из ДСИП. Правила процедуре и докази били су предмет Уредбе УНМИК-а бр. 2000/60 од 31. октобра 2000. године о Захтевима за стамбену имовину и Правилима поступка и доказима Дирекције за стамбена и имовинска питања и Комисије за стамбена и имовинска питања.

12. КСИЗ је била надлежна за три категорије захтева стамбене имовине: захтеви појединаца чија су права власништва, поседовања и станарског права на стамбену имовину накнадно опозвани од 23. марта 1989. године на основу закона који је дискриминирајући по својој молби или намери (захтеви „А категорије“); захтеви појединаца који су ступили у неформалне трансакције власништва након 23. марта 1989. године (захтеви „Б категорије“); и захтеви од стране појединаца који су без своје воље изгубили право на власништво, поседовање или станарско право након 24. марта 1999. године (захтеви „Ц категорије“).
13. 15. маја 2001. године, жалилац је поднео захтев „Ц категорије“ ДСИП-у тражећи поновно преузимање власништва над станом у Урошевцу. Тврдио је да има станарско право над станом како је доказано уговором о закупу који је закључен 10. фебруара 1999. године између њега и државне електродистрибуције и уговора о куповини потписаног 22. фебруара 1999. године између истих страна а оверен од стране Општинског суда у Урошевцу 19. марта 1999. године. Он наводи да се уселио у имовину у фебруару 1999. године по њеном завршетку и живео тамо све до напуштања Косова.
14. ДСИП је покушала да провери документа која је поднео жалилац. Доставила је документе јавном стамбеном предузећу у Урошевцу, електродистрибуцији као носиоцу права на доделу, и Општинском суду у Урошевцу као телу које је требало да овери уговор о куповини. Ниједно од ових тела није могло да потврди валидност поднесених докумената жалиоца. Када је ДСИП контактирао жалиоца путем телефона, он је потврдио да је поднео све доказе које је поседовао а тичу се жалбе.
15. КСИЗ је донео своју одлуку 24. фебруара 2005. године одбацујући захтев по основу да жалилац, као и неки други жалиоци који се налазе у истој позицији, „није показао никакав верификован документован доказ да је икада поседовао спорну имовину, нити је имао икаквог доказа о имовинском праву које му даје право поседовања“.
16. Жалилац је уложио захтев за поновно разматрање те одлуке, са датумом од 13. јуна 2005. године, прилажући документе које је већ доставио ДСИП-у. Он је тврдио да КСИЗ није била у праву тврдећи да није поднео доказ о свом праву власништва. Поново се позвао на уговор о закупу стана од 10. фебруара 1999.

године и уговора о куповини овереног 19. марта 1999. године и тражио да КСИЗ поново размотри одлуку у његовом случају и донесе нову одлуку признајући његово право на имовину. Током поступка поновног разматрања, изгледа да је жалилац доставио потврду уговора о куповини из размештеног Општинског суда у Урошевцу, које се налази у Лесковцу, Србија, са датумом од 28. јуна 2006. године.

17. ДСИП је поново покушала да провери доказе које је поднео жалилац. Проверила је уговор о закупу у размештеним архивама електродистрибуције у Београду, Србији, и уговор о куповини у размештеним архивама Општинског суда Урошевац у Лесковцу, Србији. Из извештаја о потврди закључено је да је уговор о коме је реч аутентичан, али није приложен примерак оригиналног уговора.

18. КСИЗ је објавила своју одлуку 11. децембра 2006. године, одбацујући захтев жалиоца за поновним разматрањем. Што се тиче потврде, КСИЗ је изјавила:

„Предузета верификација у размештеним архивама у Србији наводно потврђује да је уговор о куповини кога је поднео подносилац захтева верификован у суду. Наводна верификација се базира на уносима у евиденције архива, не на поређењу докумената са оригиналним примерком који је смештен у архиву. Ово је неадекватно и због тога захтев треба одбацити.“

19. Одлука о захтеву за поновним разматрањем потврђена је 26. марта 2007. године. Жалилац је примио решење 4. маја 2007. године.

20. У међувремену, Уредба УНМИК-а бр. 2006/10 од 4. марта 2006. године о Резолуцији о захтевима који се односе на приватну непокретну имовину, укључујући пољопривредну и трговинску имовину, поставила је КАИ као тело које наслеђује ДСИП. Међутим, одељак 23 обезбедио је да КСИЗ и даље има власт да судском одлуком разреши захтеве који су већ били поднети ДСИП-у и да делује по захтевима за поновним разматрањем одлука у складу са Уредбом УНМИК-а бр. 2000/60.

21. Уредба УНМИК-а бр. 2006/10 је убрзо након тога „привремено суспендована“ Уредбом УНМИК-а бр. 2006/50 од 16. октобра 2006. године о Резолуцији о захтевима који се тичу приватне непокретне имовине, укључујући пољопривредну и трговинску имовину. Према Уредби УНМИК-а бр. 2006/50, КАИ је задржана као независно тело. Одељак 22 наставио је да обезбеђује да КСИЗ и даље има власт да судском одлуком разреши захтеве који су већ били поднети ДСИП-у и да делује по захтевима за поновним разматрањем одлука у складу са Уредбом УНМИК-а бр. 2000/60. У складу са другом одредбом истог одељка, Уредба УНМИК-а бр. 2006/50 остала је на снази до 31. децембра 2008. године.

22. Жалилац је уложио приговор на одлуку о поновном разматрању КАИ-у, као наследнику ДСИП-а, 7. јуна 2007. године. У том захтеву, жалилац тврди да није

одговоран за пропусте у списима који су размештени са Косова у Србију и да не треба да изгуби своја права услед ситуације која је ван његове контроле. Изгледа да жалилац није добио одговор на своју примедбу.

III. ЖАЛБА

23. Жалилац се жали на бројна наводна кршења права током поступка или на праведно суђење, које је гарантовано чланом 6 став 1 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП):
- он тврди да КСИЗ није узела у достојно разматрање све предочене доказе, чиме није успела да достави разумну одлуку;
  - он тврди да је дужина поступака пред КСИЗ-ом нарушили његово право на одлуку у прихватљивом времену;
  - он изјављује да КСИЗ-у уопштено недостаје независност и непристрасност, због практично непостојеће одвојености власти на Косову и због недостатка правила о етничком саставу локалних јавних службеника, и да нарочито није био непристрасан трибунал, јер је одлука о поновном разматрању донета од исте комисије, која је сачињена од истих чланова, који су донели првостепену одлуку.
24. Жалилац се даље жали на чињеницу да је КСИЗ донела одлуку која није узела у обзир његово право власништва или најмање друга релевантна имовинска права (право на закуп) која се односе на стан о коме је реч. Да је одлука довела до *de facto* експропријације. У том погледу жалилац се позива на кршење члана 1 Протокола бр. 1 ЕКЉП-а.
25. Жалилац такође доказује да је био спречен да приступи и врати власништво над својим станом, и да слободно ужива у свом приватном простору. Према њему, УНМИК није успео да заштити његово право на поштовање приватног и стамбеног живота, а КСИЗ се умешала у ова права без правог оправдања. У том погледу он се позива на кршење члана 8 из ЕКЉП-а.
26. Жалилац напослетку тврди да изнад поменут недостатак непристрасности КСИЗ-а у поступцима поновног разматрања утиче на „ефикасност“ механизма ДСИП/КСИЗ-а као правног лека у стамбеним и имовинским споровима. Ниједан други правни лек није доступан. У том погледу он се позива на кршење члана 13 из ЕКЉП-а.

IV. ПРАВО

A. Наводна кршења члана 6 става 1 из ЕКЉП-а.

1. Применљивост члана 6 става 1 из ЕКЉП-а.

27. Као почетно питање, Комисија мора да утврди да ли се члан 6 став 1 из ЕКПЈ-а односи на тренутни предмет. Члан 6 став 1 из ЕКПЈ-а наводи, у релевантном делу:

У одређивању цивилних права и обавеза или било којих кривичних оптужби против појединца, свако има право на поштено и јавно саслушање у оквиру разумног времена од стране независног и непристрасног суда који је успостављен законом [...].

28. Члан 6 став 1 из ЕКЈП односи се на одређивања „грађанских права и обавеза“ појединца. Комисија примећује да се спор између страна пред КСИЗ-ом односи на њихова права у односу на одређену стамбену имовину. Спор се због тога односи на одређивање имовинског права жалиоца, права које је јасно „цивилне“ природе (види пресуду Европског суда за људска права (ЕСЈП) у случају Зандер против Шведске, од 25. новембра 1993. године, Публикације суда, Серија А, бр. 279-В, стр. 40, став 27).

29. Члан 6 став 1 из ЕКЈП у принципу се односи само на поступке пред „трибуналом“. Европски суд за људска права је изјавио да је суд „окарактерисан у суштинском смислу тог термина својом судском функцијом, односно одређивањем ствари унутар својих надлежности на основу правила закона и након спроведених поступака на прописан начин“ (ЕСЈП (Велико веће), случај Кипар против Турске, бр. 25781/09, пресуда од 10. маја 2001. године, *ЕCHR*, 2001-IV, став 233). Поред тога, суд о коме је реч мора имати надлежност да би испитао сва питања о чињеници и праву који се тичу случаја изнетог пред њим (види ЕСЈП, Олујић против Хрватске, бр. 22330/05, пресуда од 5. фебруара 2009. године, став 38). Међутим, да би се неко тело квалификовало као „трибунал“, члан 6 став 1 из ЕКЈП не захтева од њега да буде „суд права класичног типа, који је интегрисан унутар стандардне судске машинерије државе“ (ЕСЈП, Кембел и Фел против Велике Британије, пресуда од 28. јуна 1984. године, Публикације суда, Серија А, бр. 80, стр. 39, став 76).

30. У том контексту, Комисија напомиње да КСИЗ није суд класичног типа. То је било тело за поступке масовних захтева које је издавало обавезујуће и применљиве одлуке (види Уредбу УНМИК-а бр. 1999/23, цитирану изнад). Правила процедуре за поступке пред КСИЗ-ом су постављене у Уредби УНМИК-а бр. 2000/60, а КСИЗ је одређивао захтеве у супарничком поступку на основу правила закона. Ове одлуке су биле коначне и спроведене су од стране административног тела, ДСИП-а. Због тога је КСИЗ имала судску функцију а члан 6 ЕКЈП-а се односи на поступке пред КСИЗ-ом (види Саветодавна комисија за људска права (СКЈП), Вучковић, бр. 03/07, мишљење од 13. марта 2010. године, став 34).

2. Сагласност са чланом 6 став 1 из ЕКЈП-а

і. Независност и непристрасност суда

1. Општа жалба

а. Аргументи страна

31. Жалилац уопштено тврди да „практично непостојећа подела власти на Косову и недостатак правила о етничком саставу локалних службеника“ показује да КСИЗ-у недостаје независност и непристрасност. Он не разрађује ове аргументе.
32. СПГС у суштини тврди да је КСИЗ основана као независни орган, и да не постоје докази да се СПГС мешао у доношење одлуке КСИЗ-а као и да закон не даје СПГС-у моћ да обори одлуке КСИЗ-а. Што се тиче питања етничког састава комисије КСИЗ-а, СПГС наводи да је састављен од два члана који нису становници Косова и једе особе са Косова. Иако је један члан комисије са Косова етничке припадности Албанац, већина сачињена од чланова који нису са Косова обезбеђује „да мишљења локалног члана већа [КСИЗ-а] буду надвладана ако се докаже да су дискриминирајућа“.

б. Процена комисије

33. Комисија примећује да су примедбе жалиоца које се тичу практично непостојеће поделе власти на Косову и недостатка правила о етничком саставу КСИЗ-а, веома уопштене по својој природи. Жалилац није успео да укаже на било какав посебан разлог по коме би сумњао у независност и непристрасност КСИЗ-а по таквом основу, или да разради ове теорије.
34. Комисија закључује да овај део жалбе није поткрепљен доказима. Због тога се не може прихватити као добро утемељен.

2. Посебна жалба

а. Аргументи страна

35. Жалилац конкретно тврди да КСИЗ није била непристрасан трибунал јер су првостепене и другостепене одлуке донесене од стране исте комисије у истом саставу.
36. Он се позива на одељак 2.2 Уредбе УНМИК-а бр. 1999/23, који наводи да је КСИЗ „иницијално састављен од једне Комисије кога чине два међународна и један локални члан“ (*sic*). Према жалиоцу, јасно је да законодавцу није била намера да оваква ситуација потраје годинама.
37. Жалилац налази израз намере да се успостави више од једне комисије у одељку 25.1 Уредбе УНМИК-а бр. 2000/60, која омогућава да, „након оснивања две или више већа Комисије, свако поновно разматрање предмета се спроводи од стране друге Комисије од оне која је одлучила о захтеву, осим ако Председавајући већа који је именован да спроводи поновно разматрање, уз консултацију са председавајућим Комисије, одлучи да ће се случај спровести на пленарној

седници“. Он се даље позива на Разјашњење које је дао СПГС 12. априла 2001. године о Уредби УНМИК-а бр. 2000/60 од 31. октобра 2000. године о Захтевима за стамбену имовину и Правилима о поступцима и доказима Дирекције за стамбена и имовинска питања и Комисије за стамбена и имовинске захтеве од 12. априла 2001. године, тачка 21 која наводи да „једина молба на одлуке КСИЗ-а може се поднети другом већу или пленарној седници КСИЗ-а, не судовима“.

38. СПГС даје одговор да, сходно одељку 2.2. Уредбе УНМИК-а бр. 1999/23, оснивање друге комисије да судском одлуком реши захтеве, било првостепене или другостепене, није обавезно већ о томе одлучује СПГС. Количина посла и доступно финансирање су били такви да друго веће није наложено. Стога, захтеви за поновним разматрањем су заиста разматрани само од стране једне постојеће комисије. Међутим, непристрасност КСИЗ-а није била у опасности јер су припрему случајева обављали различити адвокати. Ово је било довољно да гарантује свеж преглед свих случајева.

6. Процена комисије

39. Непристрасност, у оквиру значења члана 6 став 1 Европске конвенције о људским правима, обично означава одсуство предрасуда или пристрасности. Постоје два теста којима се процењује непристрасност суда: први се састоји у настојања да се одреди посебно лично убеђење или интерес у датом предмету доносиоца одлуке а други да се констатује да ли је доносилац одлуке понудио довољне гаранције како би се искључила било каква правна сумња у погледу тога (види, међу многим другим проценама Европског суда за људска права и: Европски суд за људска права (Велико веће) Киприаној против Кипра, бр. 73797/01, пресуда од 15. децембра 2005. године, *ECHR*, 2005-ХИИ, став 118; Европски суд за људска права (Велико веће), Линдон, Очаковски-Лоренс и Џули против Француске, бројеви 21279/02 и 36448/02, пресуда од 22. октобра 2007. године, став 75).

40. У овом случају, жалилац се примарно жали на наводну структурну непристрасност КСИЗ-а. Због тога треба применити други тест.

41. Јер такав тест, када се примени на тело које заседа као судија, значи да се одреди, сасвим одвојено од личног понашања од било којих других чланова тела, да ли постоје докучиве чињенице које могу да подигну сумњу о његовој непристрасности. У том смислу чак и изгледи могу бити од неког значаја. Следи да, када се одлучује да ли у датом предмету постоји легитиман разлог да се страхује да код одређеног тела не постоји непристрасност, тачка гледишта оних који тврде да није непристрасан је важна, али не одлучујућа. Одлучујуће је то да ли се страх може сматрати објективно оправданим (Европски суд за људска права (Велико веће) Киприаној против Кипра, наведен изнад, став 18, Европски суд за људска права (Велико веће), Линдон, Очаковски-Лоренс и Џули против Француске, наведен изнад, став 77).

42. Комисија наводи да према судској пракси Европског суда за људска права, учешће у апелационим поступцима судија који су радили на предмету у

првостепеним поступцима могу да конституишу кршење члана 6 став 1 Европске конвенције о људским правима (Европски суд за људска права, Обершлик против Аустрије (бр. 1), пресуда од 23. маја 1991. године, Публикације суда, Серија А, бр. 204, стр. 23, став 50). Исто се односи и на учешће судија у „против“ поступцима, који су усмерени против меритума одлуке у којима су они сами учествовали (Европски суд за људска права, де Хан против Холандије, пресуда од 26. августа 1997. године, Извештаји о пресудама и одлукама, 1997-IV, стране 1392-1393, § 51).

43. Према члану 2.2 Уредбе УНМИК-а бр. 1999/23, КСИЗ „је иницијално састављен од једне Комисије кога чине два међународна и један локални члан, од којих су сви експерти у области стамбеног и имовинског права и који су компетентни да извршавају судску службу“ (*sic*). Одељак 2.2 такође предвиђа да СПГС „може да оснује додатне Комисије [КСИЗ-а] уз консултацију са [КСИЗ-ом]“. У пракси, нису основане никакве додатне комисије. Следи да се захтеви о поновном разматрању могу проверити само истом комисијом која је издала одлуку према поновном разматрању, у истом саставу. Ово се и догодило у случају жалиоца.

44. Комисија прихвата да таква ситуација може да изазове сумњу по мишљењу жалиоца која се тиче непристрасности комисије КСИЗ-а приликом испитивања његовог захтева о поновном разматрању. Међутим, Комисија мора додатно да процени да ли су те сумње објективно оправдане (консултовати Европски суд за људска права, случај Морел против Француске, бр. 34130/96, пресуда од 6. јуна 2000. године, *ECHR*, 2000-VI, став 44).

45. У том погледу, природа процеса поновног разматрања се мора узети у обзир. Комисија подсећа да је члан 14.1 Уредбе УНМИК-а бр. 2000/60 дозволио свим странама у захтеву да поднесу захтев о поновном разматрању по основу „(а) подношења законски релевантних доказа, који нису узети у обзир [од стране КСИЗ] приликом одлучивања о захтеву“ или „(б) по основу да је постојала материјална грешка у пријави ове уредбе“. Док изгледа да први основ ограничава могућност да се добије поновно разматрање за специфичне изузетне околности, други основ је као последицу имао сачињавање захтева за поновним разматрањем аналогно молби за тачкама закона или чињеница. Основе за добијање поновног разматрања су назначене у члану 25.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2000/60, према којима,

„у поновном разматрању одлуке, [КСИЗ] или Комисија која је основана према њој разматрају све доказе и изјаве које су поднете с обзиром на првобитни захтев и све нове доказе и изјаве које се односе на захтев о поновном разматрању. [КСИЗ] или Комисија о којима се ради одбијају захтев о поновном разматрању или издају нову одлуку о захтеву“.

46. Обавеза КСИЗ-а да размотри не само нове доказе, већ и доказе који су јој раније поднети током иницијалних поступака, потврђује да се захтев за поновним разматрањем не може схватити као посебан правни лек. У том смислу, Комисија одступа од гледишта које је изразила у својој одлуци о

прихватљивости у случају бр. 43/08, Симић (одлука од 12. децембра 2008. године, став 14).

47. У изнетом случају жалилац тврди у свом захтеву за поновним разматрањем, у суштини, да је КСИЗ погрешно проценио елементе овог предмета. Према жалиоцу, он је довољно доказао да је имао одређена права над станом и да су постојала средства која потврђују да је живео у том стану пре свог одласка са Косова.
48. КСИЗ је донео одлуку о поновном разматрању након поновног испитивања већ доступних доказа и након нових покушаја да се провере приложени документи и оптужбе које је изнео жалилац. Закључено је да није направљена никаква грешка, да нису изнети никакви нови докази који би гарантовали промену њене одлуке.
49. Изгледа, тако, да је КСИЗ заправо позвана да поново погледа елементе предмета и да им је, у ствари, она дала нов изглед. Она није ограничила поновно испитивање нових доказа који су изнети.
50. Комисија напомиње да, према Европском суду за људска права, када се исте судије позивају да одреде да ли су они сами направили „грешку у тумачењу или примени права“ у њиховој ранијој одлуци, они се заправо позивају „да суде сами себи и својој способности да примене право“. Таква ситуација је довољна за забринутост због недостатка непристрасности суда како би био објективно оправдан (Европски суд за људска права, Сан Леонард бенд клуб против Малте, бр. 77562/01, пресуда од 29. јула 2004. године, *ECHR*, 2004-IX, став 63; у истом смислу Европски суд за људска права, Дриза против Албаније, бр. 33771/02, пресуда од 13 новембра 2007. године, став 81).
51. Следи да КСИЗ није био непристрасан унутар значења члана 6 став 1 Европске комисије за људска права.
52. Околност да су у иницијалним поступцима и поступцима о поновном разматрању предмет за КСИЗ припремали различити адвокати ДСИП-а не мења овај закључак. Битна је сумња коју би састав комисије КСИЗ-а, као тело које одлучује, подигао по питању његове непристрасности.
53. Комисија напомиње да се овом ситуацијом у међувремену бавила. Уредба УНМИК-а бр. 2006/10 је заменила захтев за поновно разматрање молбом упућеном Врховном суду по основу да „(а) одлука садржи озбиљно нарушавање важећег закона“ или „(б) одлука се ослања на непотпуне чињенице или на нетачну процену чињеница“ (Одељак 13.1). Ова могућност је задржана Уредбом УНМИК-а бр. 2006/40, нешто другачијим речима: према каснијим уредбама молба се може поднети по основу да „(а) одлука обухвата фундаменталну грешку или озбиљну злоупотребу важећег материјала или процедуралног права“ или „(б) се одлика ослања на погрешном или непотпуном одређивању чињеница“ (Одељак 12.3).

54. Због претходних разлога, Комисија закључује да је постојало кршење Члана 6 став 1 Европске комисије за људска права у погледу непристрасности КСИЗ-а у поступцима поновног разматрања.

ii. Праведност поступка

a. Аргументи страна

55. Жалилац уопштено тврди да КСИЗ, приликом уручења другостепеног решења, није узела у обзир све „предочене и потребне доказе“. Он тврди да је суд дужан да спроведе прописно испитивање пријава, аргумената и доказа које су изнеле стране, без предрасуда о њиховој процени да ли су релевантне по својој одлуци. Он се позива на два наводна недостатка у начину на који је КСИЗ процењивао и обрађивао питања власништва и законског поседовања, и тврди да су ови недостаци утицали на правичност целе процедуре.

56. Први недостатак се тиче наведеног неуспеха да се испита захтев жалиоца не само из угла његовог захтеваног права на власништво, већ и из угла "права на становање" или поседовање имовине, које се заснива на „валидном/неоспорном уговору о коришћењу стана“. Без потпуног испитивања захтева жалиоца, КСИЗ је донела образложену одлуку.

57. Други недостатак се тиче одлуке о аутентичности уговора о куповини кога је поднео жалилац. Жалилац тврди да недостатак дупликата докумената у размештеним архивама у Србији нису смеле да доведу до неповолне одлуке, јер стање у архивама није под његовом контролом. Одбијањем захтева жалиоца „без намере да се добије или без коришћења могућности жалиоца да предочи даље доказе“, КСИЗ није успела да на време одреди материјалне чињенице. Због тога је одлука у његовом случају произвољна. У свом поднеску од 14. маја 2009. године жалилац додаје да је ДСИП требала да набави изјаве сведока од особа које су потписале спорне уговоре у име носиоца доделе, као и од других особа.

58. Што се тиче првог недостатка, СПГС тврди да је КСИЗ урадила тачно оно што наводно није смела да уради. СПГС указује на извештај о обради захтева ДСИП-а који показује да је жалилац тражио поседовање спорног власништва. Тако, да је у предузетом поступку о верификацији ДСИП пронашла да се уговор о коришћењу може верификовати, дошло би се до закључка да жалилац има права на коришћење спорног стана чиме би преузео стан у поседовање. Пошто се ни уговор о коришћењу нити уговор о куповини нису могли проверити, КСИЗ је одбацила захтев жалиоца.

59. Што се тиче другог недостатка, СПГС наставља са изјавом да током поступка о поновном разматрању жалилац није изнео никакве нове документе како би подржао своју тврдњу. Међутим, ДСИП је још једном покушала да потврди уговор о коришћењу и уговор о куповини у размештеним архивама у Србији. Ипак, архиве нису биле у могућности да доставе примерак оригинала, већ само потврду о „уносима у евиденције архиве“ за које КСИЗ сматра да су

неадекватне. СПГС наставља да противречи доказивању да КСИЗ није дао жалиоцу да искористи своју могућност да пружи додатне доказе. СПГС указује на извештај о обради захтева првостепеног поступка, који наводи да, упркос неколико телефонских разговора са жалиоцем, он није био у могућности да пружи било какав други доказ од докумената које је већ поднео.

6. Процена комисије

60. Као што жалилац с правом истиче, у складу са чланом 6 став 1 из ЕКЉП суд је у обавези да спроведе прописну процену поднесака, аргумената и доказа изнетих од стране учесника у поступку (види, нпр., ЕСЉП, ван де Хурк против Холандије, пресуда од 19. априла 1994. године, Публикације суда, Серија А, бр. 288, стр. 19, став 59).
61. Међутим, задатак Комисије није да делује у својству апелационог суда у односу на КСИЗ (види, *mutatis mutandis*, Саветодавна комисија за људска права (СКЉП), Тодоровић, бр. 33/08, одлука од 17. априла 2009. године, став 21; види такође СКЉП, Парлић, бр. 01/07, мишљење од 18. јуна 2010. године, став 35). Задатак КСИЗ-а је да тумачи и примењује правила од важности из материјалног и процедуралног права у процесу доношења одлука. Штавише, КСИЗ је заправо најмеродавнији за процену веродостојности доказа и њихове важности за питања из предмета (упореди, нпр., ЕСПЉ, Видал против Белгије, пресуда од 22. априла 1992. године, Публикације суда, Серија А, бр. 235-Б, стр. 32, став 33; ЕСЉП, Шалимов против Украјине, бр. 20808/02, пресуда од 4. марта 2010, став 67). Сама чињеница да је једна од страна у поступку незадовољна исходом истог не може, сама по себи, покренути питање из члана 6 став 1 из ЕКЉП (ЕСЉП, Тенгеракис против Кипра, бр. 35698/03, пресуда од 9. новембра 2006. године, став 74). Одлука суда, као таква, указује на повреду права на правично суђење, ако је рецимо, њена неоснованост тако упечатљива *prima facie* да се иста може сматрати грубо произвољном (види ЕСЉП, Камидов против Русије, бр. 72118/01, пресуда од 15. новембра 2007. године, став 175).
62. Утолико што жалилац тврди да је КСИЗ требала да одреди мање имовинско право у корист жалиоца на основу „валидног/неоспорног уговора о коришћењу стана“, јасно је из првостепене одлуке, као и из списка ДСИП-а, да је ДСИП намеравао да потврди валидност уговора о коришћењу (види ставове 14 и 17 изнад). Због тога се аргумент жалиоца не може прихватити.
63. Утолико што жалилац тврди да КСИЗ није смела да одсуство докумената у размештеним архивама у Србији узима против њега, Комисија сматра да се овај део жалбе односи на процењивање аутентичности доступних доказа. КСИЗ је одбила да се ослони на просте тврдње измештених архива у Србији да је уговор о куповини оверен од стране суда. Процена доказа је ствар оцене КСИЗ-а, а задатак Комисије није да ревидира овакве процене осим ако постоји индикација да је КСИЗ донео грубо неправичне или произвољне закључке из доступних чињеница (ЕСЉП, Хербст против Немачке, бр. 20027/02, пресуда од 11. јануара 2007. године, став 83). У датим околностима Комисија не може да тврди да је процена КСИЗ-а била произвољна.

64. Утолико што жалилац тврди да КСИЗ није успео да му пружи прилику да поднесе додатне доказе, што поново, списи ДСИП-а показују супротно. У својом поднеску Комисији од 14. маја 2009. године, жалилац потврђује да је преко телефона разговарао о овој теми са ДСИП-ом. Тачно је да у истом поднеску жалилац такође тврди да је требало да ДСИП набави изјаве сведока од особа које су потписале спорни уговор у име носиоца права на доделу као и од осталих особа. Међутим, Комисија напомиње да је жалилац имао довољно прилика да идентификује сведоке за разговор са ДСИП-ом током поступака парничног права, или чак у свом другом захтеву КАИ-у за поновним разматрањем од 7. јуна 2007. године. Због тога Комисија не може да сматра да је ДСИП-ов неуспех да испита те сведоке произвољан (види СКПЈ, Вучковић, мишљење од 13. марта 2010. године, став 41).
65. Због претходних разлога, Комисија закључује да није постојало кршење члана 6 став 1 Европске комисије за људска права у погледу правичности поступка.

iii. Разумно време

а. Аргументи страна

66. Жалилац се жали да је период од преко пет година између подношења његовог захтева у мају 2001. године и излагања коначне одлуке у децембру 2006. године, довољан за кршење разумног времена прописаног чланом 6 став 1 из ЕКЉП. Он тврди да случај није претерано сложен и да понашање страна није допринело одлагању. Штавише, иако је жалилац као расељено лице живео и тешким околностима, власти нису сматрале да је важно да узму у обзир његово материјално стање као подстицај за решавање његовог случаја у оквиру разумног времена.
67. Жалилац је свестан необичне природе процеса решавања масовних захтева који су спровели надлежни органи на Косову. Међутим, он тврди да треба пронаћи праведну средину између захтева за ефикасним управљањем великог броја предмета и императива у поштовању суштине људских права сваког појединачног молиоца код кога је такав механизам коначно успостављен, од којих је право на доношење пресуде у оквиру разумног времена једно од њих. Заостатак необрађених предмета или жеља трибунала да саслуша заједно предмете који се тичу сличних питања не може да оправда неразумна одлагања.
68. Говорећи о процени дужине поступака од стране КАИ, СПСГ примећује да је током првих година ДСИП трпео значајне институционалне проблеме, нарочито у недостатку финансијских средстава и реорганизације у руководству која је на несрећу довела до одлагања код свих предмета. Он даље наводи да је захтев подвргнут сложеном систему обраде пре него што је могао да се изнесе пред КСИЗ за доношење пресуде, укључујући и обавештавање тренутног станара и друге стране са законским интересом дајући им времена да одговоре. Додатно, процес верификације документа који су поднети као додатак захтевима може одузимати доста времена.

6. Процена комисије

69. Поступак је почео 15. маја 2001. године, када је жалилац поднео захтев КСИЗ-у. Међутим, период који треба узети у обзир почиње од датума привремене надлежности Комисије, а то је 23. април 2005. година. У процењивању разумности времена које је протекло након 23. априла 2005. године, Комисија при свему том узима у обзир стање у коме се поступак налазио у том тренутку (ЕСЈП, Фоти и остали против Италије, пресуда од 10. децембра 1982. године, Публикације суда, Серија А, бр. 56, стр. 15, став 53; ЕСЈП, Стирановски против Пољске, пресуда од 30. октобра 1998. године, Извештаји о пресудама и одлукама, 1998-VIII, стр. 3376, став 46).
70. Комисија даље напомиње да се поступак завршио 4. маја 2007. године, када је жалилац добио решење о поновном разматрању од 11. децембра 2007. године.
71. Укупно трајање поступка је према томе пет година, једанаест месеци и деветнаест дана, од којих две године и једанаест дана не одлазе на испитивање Комисије.
72. Комисија подсећа да се разумност дужине поступака мора проценити у смислу околности предмета односно према следећим критеријумима: комплексности предмета, понашања жалиоца и одговарајућих власти и шта жалилац „ставио на коцку“ у овом спору (види, међу многим другим властима, ЕСЈП (Велико веће), Фридлендер против Француске, бр. 30979/96, пресуда од 27. јуна 2000. године, *ЕК/ЈП* 2000-VII, став 43; види такође СКЈП, бр. 17/08, Емини, мишљење од 18. јуна 2010. године, став 21).
73. Комисија прихвата да је предмет показао одређену комплексност, нарочито током првостепене фазе, пошто су информације морале да се добију од јавног стамбеног предузећа, јавних комуналних служби и релевантних судова. Међутим, питања у предмету ни у ком случају нису посебна.
74. Комисија даље напомиње да жалилац није допринео никаквом кашњењу у поступку.
75. У односу на понашање власти, Комисија бележи да је било значајног кашњења у првобитном поступку између датума када је жалилац уложио жалбу (15. маја 2010. године) и датума када је усвојена првобитна одлука (24. фебруар 2005. године). Из списка ДСИП-а Комисија бележи да је током 2002. године ДСИП покушала да верификује документе које је жалилац доставио и да је добила поднеске од станара који је у то време становао у стану. До краја 2004. године ДСИП је завршила проверу да ли је било додатних жалби по питању исте имовине и до фебруара 2005. године завршила је извештај о поступку жалбе, након обављања бројних телефонских разговора са жалиоцем. Дана 24. фебруара 2005. године КСИЗ је усвојила своју прву одлуку. Одлука је оверена 25. априла 2005. године, жалилац је обавештен о одлуци 9. маја 2005. године а одлука му је послата 17. маја 2005. године. Велики део овог периода је ван

надлежности Комисије. Након што је од Канцеларије ДСИП-а у Београду примила захтев за поновним разматрањем (6. јуна 2005. године), ДСИП је контактирала размештену архиву о добила њихов извештај о верификацији у августу 2006. године. КСИЗ је усвојила одлуку 11. децембра 2006. године, која је оверена 26. марта 2007. године и послата жалиоцу 20. априла 2007. године.

76. Узимајући у обзир велики број случајева које је ДСИП добила за доношење пресуде од стране КСИЗ-а¹, и логичних тешкоћа са којима се суочила у контексту послератног Косова, Комисија налази, у смислу свих околности предмета, да разумно време није прекорачено.
77. Према томе, није постојало кршења члана 6 став 1 из ЕКЉП у том смислу.

Б. Наводно кршење члана 1 Протокола бр. 1 према ЕКЉП

1. Аргументи страна

78. Жалилац тврди да, иако се његово наводно право власништва може оспорити, он свакако има друга релевантна права на имовину, који се могу одредити на основу свих доступних доказа. Он тврди да је КСИЗ донео одлуку у којој занемарује легитимну основу захтева жалиоца и ефективно поништава његово право на стан, што је равно *de facto* експропријацији. Пошто један такав чин није могао да се оправда ниједним разлогом од јавног интереса, учињено је кршење његовог права на имовину, загарантовано чланом 1 Протокола бр. 1 према ЕКЉП.
79. СПГС одговара да се потенцијално мешање у имовину жалиоца догодило не због УНМИК-овог мешања, већ као последица оружаног сукоба на Косову 1999. године и његових последица. Он даље наводи да су одлуке КСИЗ-а добро утемељене, позивајући се на аргументе изнете као одговор на жалбе под чланом 6 из ЕКЉП, и не може се узети у обзир за нарушавање права жалиоца која се тичу његове имовине.

2. Процена комисије

80. Комисија бележи да се покреће питање да ли је примењив члан 1 Протокола бр. 1 према ЕКЉП. Концепт о "некретнинама" на који се указује у првој реченици првог става те одредбе има аутономно значење. По мишљењу Европског суда за људска права у многим ситуацијама, члан 1 Протокола 1 односи се само на постојеће некретнине жалиоца. Тачно је да, у одређеним околностима, "легитимно очекивање" да се добије "имовински објекат" такође може бити подржано чланом 1 Протокола бр. 1, под условом да постоји довољно основа за власнички интерес у оквиру важећег закона, на пример када постоји одређена судска пракса у домаћим судовима која потврђује његово постојање, (ЕСЉП (Велико веће), Копецки против Словачке, бр. 44912/98, пресуда од 28.

---

¹ Према Последњем извештају КСИЗ-а (Приштина, 2007, који је доступан на http://www.hpdkosovo.org/pdf/HPCC-Final_Report.pdf), поднето је 29 160 захтева ДСИП-у (стр. 40).

септембра 2004. године, *ЕКЈП*, 2004-IX, став 52). Међутим, не може се рећи да постоји икакво "леgitимно очекивање" тамо где је присутан спор поводом исправног тумачења и примене домаћег закона а судови накнадно одбацују поднеске жалиоца (ЕСЈП (Велико веће), *Копецки против Словачке*, пресуда цитирана изнад, став 50; ЕСЈП (Велико веће), *Анхаусер-Буш против Португалије*, бр. 73049/01, пресуда од 11. јануара 2007. године, став 65).

81. У овом предмету КСИЗ је мишљења да жалилац није показао да је уопште добио поседовање спорне имовине.
82. Жалба о којој је реч у суштини је равна приговору на регуларност и исход поступка пред КСИЗ-ом.
83. Не искључује се могућа одговорност УНМИК-а за неповољне последице по власничке интересе жалиоца које је узроковала одлука КСИЗ-а, када би се одлуке КСИЗ-а сматрале произвољним или очигледно неоснованим (упореди ЕСЈП, *Бешири и остали против Албаније*, бр. 7352/03, пресуда од 22. августа 2006. године, став 89; види такође СКЈП, *Парлић*, бр. 01/07, мишљење од 18. јуна 2010. године, став 49). Међутим, Комисија је пронашла, сходно члану 6 став 1 из ЕКЈП (везано за правично саслушање), да се процена елемената из предмета коју је спровела КСИЗ не може сматрати произвољном (види изнад, ставови 60-65). Комисија стога закључује да жалилац није имао "леgitимно очекивање", засновано на важећем закону, да ће реализовати свој захтев за поседовањем стана.
84. Следи да није било кршења члана 1 Протокола бр. 1 према ЕКЈП.

В. Наводна кршења члана 8 из ЕКЈП

1. Аргументи страна

85. Жалилац доказује да је био спречен да приступи и врати власништво над својим станом и да слободно ужива у свом приватном простору. У овом смислу он наводи да се термин "дом", у смислу члана 8 из ЕКЈП, односи не само на место где нека особа тренутно живи, већ такође и на место где та особа намерава да живи. Он је напустио свој дом због спољних околности, али то не имплицира његову невољност да се врати. Штавише, право на поштовање "приватног живота", у смислу члана 8 из ЕКЈП, имплицира право на лични или приватни простор, који се може посматрати као право особе да буде остављена на миру и да слободно ужива у приватном простору, без спољних мешања.
86. Према жалиоцу, обавеза УНМИК-а била је да заштити право жалиоца на поштовање његовог дома и приватног живота, али он није деловао сходно томе. Он конкретно тврди да је УНМИК пропустио да сачини регулаторни оквир који би гарантовао да је процес доношења одлука од стране КСИЗ-а, што је довело до мешања у његова права утврђена чланом 8 из ЕКЈП, био правичан и пружао долично поштовање интереса који су му додељени на основу те одредбе.

87. Жалилац даље понавља да гаранције правичног суђења нису прописно испоштоване у поступку КСИЗ-а који се односи на његов захтев. Ова трајна спреченост приступа стану, путем неразумне одлуке, представља ометање његовог права на дом и приватан живот, што се не може оправдати ставом 2 члана 8 из ЕКЉП.

88. СПГС одговара да се потенцијално мешање у право жалиоца на поштовање његовог дома догодило не због УНМИК-овог мешања, већ као последица оружаног сукоба на Косову 1999. године и његових последица. СПГС изјављује да би се свако мешање у право на поштовање дома жалиоца и породичног живота догодило пре него што је жалилац изнео своју жалбу пред КСИЗ-ом. Он даље наводи да су одлуке КСИЗ-а добро утемељене, позивајући се на аргументе изнете као одговор на жалбе под чланом 6 из ЕКЉП, и не може се узети у обзир за нарушавање права жалиоца на поштовање његовог дома и породичног живота.

2. Процена комисије

89. Комисија бележи да се наводна кршења ослањају на аргументе жалиоца у вези са наводним нарушавањем члана 6 став 1 из ЕКЉП поводом мишљења из одлуке КСИЗ-а. Пошто није установила кршење права на правично суђење, (види изнад, ставове 60-65), Комисија на сличан начин налази да није било кршења члана 8 из ЕКЉП (види СКЉП, Вучковић бр. 03/07, мишљење од 13. марта 2010. године, став 59).

Г. Наводна кршења члана 13 из ЕКЉП

1. Аргументи страна

90. Сходно члану 13 из ЕКЉП жалилац се позива на чињеницу да је иста комисија КСИЗ-а проучила његову жалбу и захтев за поновним разматрањем. Пошто је ова ситуација утицала на непристрасност КСИЗ-а у поступку поновног разматрања, по тврдњи жалиоца сходно члану 6 став 1 из ЕКЉП, и пошто није била могућа виша судска ревизија одлука КСИЗ-а, поступак поновног разматрања не може се сматрати усаглашеним са стандардом "делотворног правног лека" у смислу члана 13 из ЕКЉП.

91. СПГС се ослања на аргументе који су већ изнети под чланом 6 из ЕКЉП закључујући да је КСИЗ саставио ефективан правни лек у складу са чланом 13 из ЕКЉП.

2. Процена комисије

92. У односу на непристрасност КСИЗ-а, изгледа да је жалба под чланом 13 из ЕКЉП заснована на истим елементима као жалба под чланом 6 став 1 из ЕКЉП. Након што је установила кршење члана 6 став 1 из ЕКЉП у овом смислу (види

изнад, ставове 39-54), Комисија сматра да није неопходно да се исти предмет проучава одвојено, под чланом 13 из ЕКЉП.

V. ПРЕПОРУКЕ

93. Комисија подсећа да је установила да жалилац није имао користи од гаранције непристрасног суда у поступку поновног разматрања пред КСИЗ-ом. Она не може да спекулише да ли би исход поступка био другачији да није дошло до кршења ЕКЉП. Стога, Комисија не препоручује накнаду материјалне штете.
94. Ипак, остаје чињеница да поступак који се односи на захтев жалиоца за поновним разматрањем, по мишљењу Комисије, није спроведен потпуно у складу са ЕКЉП.
95. Комисија је мишљења да то што је УНМИК прихватио чињеницу да је до кршења дошло, конституише адекватан облик обештећења за било какву нематеријалну штету коју подупире жалилац.
96. Што се тиче предузимања општих мера, Комисија подсећа да је ситуацију, за коју је установљено да није у складу са чланом 6 став 1 из ЕКЉП, у међувремену преузео УНМИК (види изнад, став 53). По мишљењу Комисије нису потребне даље мере опште природе.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија једногласно,

- 1. НАЛАЗИ ДА ЈЕ ОПШТА ЖАЛБА КОЈА СЕ ТИЧЕ КРШЕЊА ЧЛАНА 6 СТАВА 1 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА КОЈА СЕ ТИЧУ НЕЗАВИСНОСТИ И НЕПРИСТРАСНОСТИ КОМИСИЈЕ ЗА СТАМБЕНЕ И ИМОВИНСКЕ ЗАХТЕВЕ НИЈЕ ПОДРЖАНА;**
- 2. НАЛАЗИ ДА ПОСТОЈИ КРШЕЊЕ ЧЛАНА 6 СТАВА 1 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА КОЈА СЕ ТИЧУ НЕПРИСТРАСНОСТИ КОМИСИЈЕ ЗА СТАМБЕНЕ И ИМОВИНСКЕ ЗАХТЕВЕ ПО ОСНОВУ ЊЕНОГ САСТАВА У ПОСТУПЦИМА О ПОНОВНОМ РАЗМАТРАЊУ;**
- 3. НАЛАЗИ ДА НЕ ПОСТОЈИ КРШЕЊЕ ЧЛАНА 6 СТАВА 1 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА КОЈА СЕ ТИЧУ ПРАВЕДНОСТИ ПОСТУПАКА;**
- 4. НАЛАЗИ ДА НЕ ПОСТОЈИ КРШЕЊЕ ЧЛАНА 6 СТАВА 1 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА КОЈА СЕ ТИЧУ ДУЖИНЕ ПОСТУПАКА;**

5. **НАЛАЗИ ДА НЕ ПОСТОЈИ КРШЕЊЕ ЧЛАНА 1 ПРОТОКОЛА БР. 1 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА;**
6. **НАЛАЗИ ДА НЕ ПОСТОЈИ КРШЕЊЕ ЧЛАНА 8 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА;**
7. **НАЛАЗИ ДА НИЈЕ ПОТРЕБНО ИСПИТАТИ ЖАЛБУ ПРЕМА ЧЛАНУ 13 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА;**
8. **ПРЕПОРУЧУЈЕ ДА СПЕЦИЈАЛНИ ПРЕДСТАВНИК ГЕНЕРАЛНОГ СЕКРЕТАРА У ИМЕ УНМИК-А ПРИЗНА ДА ПОСТОЈИ КРШЕЊЕ ЧЛАНА 6 СТАВА 1 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА, КАКО ЈЕ НАЗНАЧЕНО У ТАЧКИ 2 ИЗНАД;**

Раџеш ТАЛВАР
Извршни службеник

Пол ЛЕМЕНС
Председавајући